

nega in uglednega posestnika na Ptujski gori g. Franca Sagadina. Vrli, šele pred dvema mesecema ustanovljeni požarni brambi na Ptujski gori, ki je bila s svojim vnetim in požrtvovalnim predsednikom g. Mesaričem, čeravno ponoči, takoj na licu četrte ure oddaljenega mesta, se je zahvaliti, da je ves spodnji del lesene stavbe s prešo še ostal ter da se je rešilo iz lesenih prostorov prav vse vino, jabolčnica, vsa posoda, sadni mlin in sploh vse, kar je bilo v kleti, v skupni vrednosti nad 12.000 Din. Naši vse hvale in časti vredni gasilci so torej po takem svojo prvo skušnjo prestali z izvrstnim in odličnim uspehom ter so že takoj prvič pokazali, kaj je vredna dobra, agilna požarna bramba, četudi še brez brizgalne. Pristrčna hvala pa gre seveda tudi našim marljivim, neutrudljivim ptujskogorskim gg. orožnikom, ki so v tako lepi stogi s požarno brambo omejili požar, tembolj, ker je bil pogorelec zavarovan le za borih 2000 Din. Novoustanovljeni, podpore potrebni in mladi požarni brambi na Ptujski gori pa iz srca častitamo na tako lepem prvem uspehu ter želimo, da bi se našlo veliko blagodušnih dobrotnikov, ki bi to novo prepotrebno društvo v našem starostnem trgu z vso vnemo in močjo podprli ter tako omogočili, da bi si zamoglo to prekorično društvo čimprej nabaviti tudi potrebno brizgalno. Bog pomozil!

Mala Nedelja. Žalostno so zapeli zvonovi v zvoniku farne cerkve, ko je šla po vsej župniji in tudi izven nje prav tužna vest, da starega očanca Mikla ni več med živimi. Umrli je mož, res korenjak od pete do glave, namreč korenjak v pravem krščanskem smislu. Ni ga več med nami dobrega očeta Mikla Jurija, bivšega kmeta iz Drakovc; v visoki starosti 78 let se je na poslednjih hribe poslovil iz te solzne doline in sicer malo pred smrtjo previden s tolažili sv. vere. Mož zasluži, da se mu postavi tudi v »Slovenskem gospodarju« skromen spomnik, saj mu je bil dolga leta do svoje visoke starosti zvest prijatelj in marljiv bralec. Samo dobre knjige in časopisi so našli prostor v njegovi vzorni krščanski hiši. V svoji družini, kjer sta imela z ženo Lizo devet otrok, je vladala prava vzajemnost in medsebojna ljubezen. Peterini še živečim otrokom je poleg krščanske vzgoje preskrbel prav lepe domove. Hčer Antonijo je

celo šolal za poštno uradnico in je sedaj soproga uglednega trgovca g. Jakoba Čuček pri Sv. Bolfanku v Slov. goricah. V njegovi hiši so našli sromaki in reveži pravo umevanje in tudi dejansko pomoč. Da je bil pravi vzor kristjan in mož, svedoči, ker je dal predlanskim v spomin 1900letnice Zveličarjeve smrti zgraditi v bližini doma v Drakovcih prav lično kapelico. Poseben častilec je bil Marije Pomočnice in sv. Klementa Hofbauer iz Dunaja, čigar kipa je dal postaviti tudi v kapelico. Dnevno po ure in ure je pokojni premočil v kapeli; poleti sedeč na stopnicah, v hladnem vremenu pa si je dal postaviti stol noter v kapelico. Veliko je blagopokojni Mikl skušal v življenju. Daleč po vsej okolici in Slovenski Štajerski je bil poznan kot pošten in soliden živinotržec in trgovec z vinom; šestokrat je izvažal živino celo v Svico in v druge daljne kraje. Tudi za splošen dobrobit domačega kraja je mnogo dobrega storil. O tem priča vzorno 12letno županovanje; d lgoletno odborništvo občine, raznih organizacij in tudi cerkveno-konkurenčnega odbora. Na lastno spodbudo, zlasti pa večinoma po njegovi pobudi in intervenciji je pri bivšem c. kr. namestništvu v Gradcu dosegel, da se je zgradila tudi pod njegovim vodstvom krasna lepa cesta iz Bučkovec k farni cerkvi Male Nedelje. G. inž. Ljupša mu je v imenu občine zaklical v poslovnem govoru ob odprtem grobu: »Ime Mikl bo z zlatimi črkami zapisano v domači občinski kroniki.« Veselo je bilo v njegovi družbi, saj je bil vedno vedrega značaja, vedno dostopen za šaljivo besedo. Pred dvema letoma je obhajal prav slovesno s se živečo dobro in skrbno ženo Lizo v krogu vseh svojih otrok in vnukov zlato poroko. Kako je bil vsesplošno priljubljen, je pričal izredno lep pogreb v nedeljo dne 18. novembra. S štirimi konji so peljali mrtvaški voz s kisto pokojnega Jurija k cerkvi k pozni sv. maši. Po sv. opraviču pa se je nato razvil velik pogrebni sprevod na pokopališče, kakršnih že dolgo ni bilo pri Mali Nedelji. Naj mu ljubi Jezus na prošnjo Marije Pomočnice in sv. Klementa da večno plačilo pri sebi v nebesih! Vsem žalujočim pa naše iskreno sožalje!

Sv. Jurij ob Ščavnici. V nedeljo dne 18. nov. smo spremili k poslednjemu počitku daleč naokrog spoštovanega posestnika Jožefa Lapija,

Stanovska država — vedno glasnejša zahteva vseh narodov!

Poznaš njen ustroj? Edina slovenska knjiga o tem je: Dr. Aleksič, Stanovska država, stane 12 Din. Založila Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

kateremu je dobri Bog, ki je plačnik vseh dobrih del, naklonil lepo starost 82 let. Blagi pokojnik je bil prava kmečka korenina in je samo tri tedne pred odpoklicem v večnost zbolel. Ranjki je bil vseskozi krščansko misleč gospodar, kateremu je bil »Slovenski gospodar« da zadnjega zvesti prijatelj. Kot tak je bil tudi vzoren katoličan, odločen bojevnik za katoliška verska načela ter naravnost vzgleden ter praktičen katoličan, ki ni od rane mladosti do častitljive starosti zanemarjal svojih verskih dolžnosti. Bodi blagemu pokojniku na onem svetu plačilo za vse dobro, kar je storil svojemu bližnjemu, žalujoči se naj tolažijo s tem, da je odšel k Bogu po najlepše plačilo. Naj počiva v miru božjem!

Razkrižje pri Ljutomeru. Bolj poredkoma se oglašamo v »Slovenskem gospodarju«, ker tu pri nas posebnih novic v jesenskih in zimskih časih ni. Storili smo pa zares veliko in že davno zaželjeno delo. To jesen smo namreč dogotovili naše novo pokopališče z mrtvašnico vred, ki bo služilo za naše 4 okoliški vasi in bregove kot posmrtni dom. Torj v teh težkih časih se gibljemo in uspevamo kljub oviram, ki so nam jih delali nekaterniki, ki bi se radi dali pokopati na štrigovskem župnijskem pokopališču, katero je od nas oddaljeno 6—7 km. Naša prošnja za ustanovitev filijalnega pokopališča je bila vložena 1930, ter se zahvaljujemo pristojnim upravnim in cerkvenim oblastem, ki so naši prošnji na vse zahteje ustregla in vse ovire kot neutemeljene zavrnila, upoštevajoč vse naše razloge, ki smo jih v naši prošnji podali. To pokopališče bo služilo za pokopavanje mrtvih iz vasi Veščica, Razkrižje, Šafarsko in Gibina ter okolišnih bregov: Globoke, Globočkega brega, Šprinca, Razkrižkog brega, Šafarsčaka in Gibinščaka. — Pozdravljen naš vrli »Slovenski gospodar« za katerega pridno agitiramo po vsej okolici!

stvom in rastlinstvom na dnu morij. V primeri z imenovanimi zavodi za proučevanje morskoga dna so le 3 raziskovalnice, katere studirajo puščave ter stepe, njih rastlinstvo in živalstvo. In vendar tvorijo puščave eno četrtino celotne zemeljske površine.

Ogromen rezervoar ali zbirališče za vodo so zgradili ob avstralski reki Collie. Rezervoar je dolg 220 m in so ga ustvarili, da bi v njem zbirali vodo za umetno natananje južnoavstralske pokrajine od 138 gkm. Celih 320 km dolgi namakalni kanali ali prekopi so že gotovi. Rezervoar bo hranil 34 do 40 milijonov hl vode.

Verovali so, da je človek iz duše in telesa in da je duša neumrljiva. Po smrti začne človek drugo življenje. Dobri pridejo v nebesa, hudobni v pekel. Verovali so tudi v nekako splošno vstajenje. Svojim bogovom so darovali krotke domače živali: ovce, jagnjeta, domače zajce, ptiče, a tudi zelenjavo in blago. Niso pa odobrvali človeških žrtev, ki so bile v navadi v Mehiki.

Država je bila razdeljena v štiri pokrajine. Prestolnica je bila Kuzko. Moško prebivalstvo vsakega kraja je bilo razdeljeno v desetnije z desetnikom na čelu. Pet desetnij je tvorilo višjo enoto, iz katerih so bili sestavljeni oddelki po 100, 500 in 1000 mož. Desetniki so morali svojim podrejenim pomagati v vsaki stiski. Bili pa so tudi javni tožniki (državni pravdniki) za prestopke in pregrehe, katere je zagrešil kdo iz njihove čete. Voditelj vsake čete, ki je zanemarjal svojo dolžnost, je bil hudo kaznovan. Zato so pazili vsi načelniki zelo strogo na dejanje in nehanje podrejenih. Dežela ni poznala lenuhov in potepuhov. Kazni so bile težke. Za najmanjši prestopke je bila določena smrtna kazen.

Državni uradniki so zapisovali natanko vse novorojene in umrle osebe. V Peru je bila celo tajna policija, ki je imela nalogo, skrivaj opazovati izvrševanje zakonov v posameznih pokrajinah in o tem poročati.

V zvezdoznanstvu rod Inkov ni bil kdove kako podkovan. Vedeli so pač, da se dovrši tek solnca v enem letu. Poznali so obe enakonočji, ki so ju obhajali zelo slovesno. Bali so se mrkov solnca in lune. V zdravilstvu so uporabljali puščanje krvi, čistilna sredstva in proti mrzlici kinin. Kar zadeva pesništvo, so poznali burke ter žaloigre, ki so jih uprizarjali na kraljevem dvoru, a tudi pesmi. Delali so posebne viseče mostove, ki so jih obnavljali v rednih presledkih.

Glavno mesto Kuzko je bilo znamenito in lepo. Peruanci so ga imeli v veliki časti. V njem je bilo mnogo templjev in obilo velikih palač. Nekateri sobe v teh palačah so bile 15 m dolge in 7 m široke. V mestu so bile šole, v katerih so razlagali modroslovje, več gostiln za tujce, mnogo vrtov in utrdb. Največja utrdba je bila zgrajena iz velikanskih kamnov. Čudno je, kako so mogli Indijanci, ki niso imeli železnega orodja, lomiti velike skale in jih prevazati po daljavah do Kuzka. Pred to utrdbo je bila velikanska skala, katero so imenovali »trudni kamen«. 20 tisoč Indijancev jo je privleklo na to mesto, da bi jo uporabili pri zgradbi trdnjave. Tam pa se je prekotahla na strmih in zmlela pod sabo 4000 ljudi, dokler ni obležala.

Pokrajine in posamezniki so plačevali kralju davek. Zanimivo je, da Peruanci zla'a, srebra